

О. М. Левчук,
канд. філол. наук

УДК 655.254.22

Редакторські посади в умовах інформаційної спеціалізації

У статті виокремлено актуальні тренди розвитку фахових спеціалізацій видавничої справи та редагування в умовах мережевої комунікації. Узагальнено проблеми депрофесіоналізації видавничої галузі та показано новоутворювані компетенції, що їх вимагають від редакторів. Визначено такі загальноосвітні вимоги до працівників інформаційної галузі, як здатність самостійно вирішувати проблеми, вміння спілкуватися, практичне використання нових інформаційних технологій та педагогічні знання, що цілком відповідають прийнятому нині в Україні профілю підготовки фахівця з видавничої справи та редагування. Запропоновано, в який спосіб і згідно з якими кар'єрними траєкторіями новітні редактори самостійно формуватимуть власне професійне реноме, добираючи спеціалізовані опції, які підвищать їхню конкурентноздатність на глобальному ринку праці.

Ключові слова: новоутворювані компетенції, розвиток фахового спеціалітету, сучасний редакторський персонал.

Вступ. Стан освіти й актуальної практики в епоху індустріально-інформаційного переходу характеризується потребою в набутті варіативного інструментарію для роботи фахівців за швидкозмінних умов. Це в найближчій перспективі передбачає побудову будь-якої кар'єрної траєкторії за жорстким механічно-репродуктивним алгоритмом. Редакторський фах зазнає нині докорінних трансформацій, пов'язаних, з одного боку, із масованою депрофесіоналізацією сфери медіа та мережевих комунікацій, а з іншого – необхідністю досягнення високого рівня кадрової взаємозамінності та редакційного універсалізму.

Актуальність дослідження викликана потребою фіксувати й вивчати новітні аспекти та організаційні форми редакторської професії у всесвітній мережі як надзвичайно конкурентному середовищі обігу і набуття знань. Бо актуальна інформація нині не встигає вийти в публічний простір, а вже застаріває, жодна концепція чи картина явища не має канонічних версій – знання перебуває в постійному русі поновлення, доповнення, коригування, рекомбінації з новими висновками. Так само миттєво мусить реагувати на зміни і ринок редакторських послуг, трансформуючи відповідним чином редакторські фахові напрями.

Мета дослідження – встановити, які кадрові позиції виникли для редакторів на ринку сучасних мультимедіа і конвергентних ЗМК, у який спосіб ці нові професії взаємодіють з традиційними редакторськими спеціалізаціями, розширюючи номенклатуру компетенцій, і як саме такі компетенції корелюють із технологічними фахами інтернет-доби.

Основні завдання, що постали перед нами, – узагальнити новітні, породжені запитами мережево-медійної практики та зафіксовані в поточних кадрових вимогах і внутрішньовидавничій документації різновиди спеціалізацій видавничо-редакторського фаху; розглянути актуальні тенденції розвитку межових медіаспеціальностей та аспекти їх редакторської адаптивності.

Методи дослідження. З цією метою застосовано загальні методи емпіричного дослідження редакційних практик (спостереження, порівняння й зіставлення, узагальнення), умовиводи за аналогією, елементи кореляційного аналізу й контент-аналіз фахових інтернет-ресурсів та друкованих джерел, метод порівняння редакторських компетенцій у технологічних та гуманітарних спеціалізаціях медійного циклу.

Результати й обговорення. Навчитися нині якогось сталого фаху чи отримати постійну кваліфікацію в умовах безперервних змін уже неможливо. Тож для всіх, хто здобуває вищу освіту, у професійній самореалізації набула актуальності нова стратегія, що кардинальним чином відрізняється від звичного для пострадянських країн отримання диплома на виплат (часом, грошима, адмінресурсом). Новим професіоналам мережевого суспільства, до яких повсюди належать редактори актуальних спеціалізацій, потрібна вже не статусна, а стартова освіта з таким набором компетенцій, які б давали змогу спеціалізуватися, щораз підлаштовуючись під вимоги на новій посаді. Адже у фахів доби інтернету дедалі менше стає корпоративного герметизму і все більше висувається запитаних опцій – конкретизованих відповідно

до необхідних знань-умінь-здатностей. І успішний фахівець прийдешнього «побудує» себе сам, особисто, бо на поверх його базової освіченості надбудовуватимуться актуальні в конкретний період кар'єри *предметні знання* і **компетенції** – здатності виконувати роботу відповідно до вимог посади. Найбільш вичерпно ці фахові форми адаптивності редакторів за умови мережевої конвергенції у традиційних редакціях ЗМІ розглянула М. Женченко [1].

Редакторів інформаційної доби, якщо враховувати теперішні потреби ринку видавничо-інформаційних послуг, не уникнути в своєму професійному розвитку *до/переучування, постійного міжфахового діалогу та інтердисциплінарної співдії*. Скажімо так: ніхто й не працює вже суто «за спеціальністю», яка зазначена у нього в дипломі про освіту. Усі професіонали актуальних галузей практики, і редактори тут не виняток, підлаштовуються «під проблему» чи орієнтуються на певне завдання, а це вимагає радше вміння налагоджувати стосунки і досягати результатів у групі, аніж застосовувати напрацьовані фахові алгоритми в стандартних виробничих ситуаціях. Бо й стандартних виробничих ситуацій залишається дедалі менше: людське суспільство вступило в період навальної інновативності, тож замовником і користувачем професійних знань-умінь стає сам **суб'єкт навчально-професійного процесу**, а не держава чи провідні корпорації. Власне, і виробничі відносини з директивних (згори вниз, я начальник – ти мовчи і роби, що кажуть) швидко перетворюються на горизонтальні, а це передбачає проектну взаємо- і співдію фахівців, адже їхня професійна підготовка давно не тотожна їхній освіті, а отже, траєкторії цієї підготовки визначають (та й забезпечують) вони самі.

Таким «самосформованим» суб'єктам-фахівцям неможливо наказувати, вони схильні вперто сперечатися, обстоюючи свою фахову позицію, бо розуміють зв'язок речей у світі організаційних схем та прагматичних рішень набагато глибше за будь-якого топ-менеджера. Власне, адміністратори і наймають фахівців з метою, щоб ті вирішили проблеми, яких начальники не здатні подужати особисто. Приміром, в Україні після 2008 р. масово економлять на видавничо-редакційному персоналі, цінність якого на ринку праці значно знизилася. Тож якщо один відповідальний на редакторській посаді не є компетентним у чомусь, його радше замінять аналогічним відповідальним з необхідною компетенційною опцією. Утім конкуренція на інновативному ринку інформаційних продуктів та послуг дуже загострилася. Тому нині фахівців-редакторів наймають уже не на позиції челяді для обслуговування керівництва, а

суто заради отримання конкретного результату в умовах, про які мало що відомо, бо умови теж перебувають у процесі становлення. Як зазначає випусковий редактор Л. Бершидський на Снобі.ру, «професіонал (редакторської справи) – не раб, він робить те, що вважає правильним, а не те, що йому наказують» [2].

Особливої значущості в жорстких і мінливих умовах праці набуває здатність незалежного суб'єкта-професіонала до творчої діяльності, а особливо до володіння актуальним і унікальним досвідом реалізації проектів. І це нині стосується не самих лише редакційних гуманітаріїв чи представників творчих професій. Творче начало є натепер відправним у будь-чій і будь-якій діяльності, бо фаховий поступ у XXI ст. – це простування наосліп невіданими інформаційними теренами, на яких невідомо, що очікує за поворотом. Аналізувати не знані доти проблеми фахівцям під навалою інформації доводиться в міру їх надходження, реагувати на виклики мережевого світу слід негайно, щоб мати змогу в найкоротший час прийняти оптимальне рішення.

Наприклад, департамент праці США як держави-лідера не лише на ринку товарів, а на ринку ідей і проблемних рішень вже у 2008 р. склав перелік універсальних навичок, що їх найбільше цінують американські працедавці у своїх співробітниках. Цей список складається з таких пунктів: а) здатність самостійно вирішувати проблеми; б) вміння спілкуватися з людьми; в) актуальна компетентність щодо нових інформаційних технологій (комп'ютерна грамотність); г) педагогічні знання [3].

Зауважмо, що всіма цими перевагами володіють *фахові редактори*, адже це перелік базових умов для успішної редакторської діяльності.

Наприклад, професор Р. Іванченко, фундатор київської школи літературного редагування (1964–1989), виокремив такі універсальні фахові вимоги до роботи редактора:

1. Уміти аналізувати й прогнозувати розвиток суспільно-економічних та культурних процесів як у власній країні, так і в масштабах цивілізаційного регіону та світу.

2. Мати осяжну ерудицію з якнайбільшої кількості галузей людського знання.

3. Бути інтуїтивно грамотним, тобто не лише вивчити норми літературних мов, з якими доводиться працювати, а й відчувати тенденції їх розвитку, постійно аналізувати усну «мову вулиці» та мовлення найбільших комунікаційних середовищ (друку, ТБ, радіо, а нині ще й інтернету, соціальних мереж за інтересами тощо).

4. Досконало знати (і принагідно вивчати в деталях) ту галузь літератури, тексти якої необхідно опрацювати.

5. Бути обізнаним з історією, теорією й методикою редагування, вміти коректно доносити редакторські вимоги і рекомендації.

6. Мати докладне уявлення щодо процесів перетворення рукопису/авторського оригіналу на наклад видання будь-якого різновиду.

7. Знати основи економіки й маркетингу книжкової продукції, її промоції, художнього оформлення видань.

8. Уміти професійно користуватися сучасною редакційно-видавничою технікою і технологіями, удосконалювати свої методичні та організаційні здібності.

9. Всіляко сприяти впровадженню сучасних технологій у видавничу практику, за їх допомогою роз'яснювати громадськості проблеми та можливості видавничої галузі.

10. Знати логічні й психологічні особливості творчого процесу, бути в змозі самому виступити в ролі автора.

Редакторський фах нині, як жодна інша гуманітарна сфера, активно конвергує з новітніми інформаційними технологіями (крім журналістики, яка цією конвергенцією розвивається і переходить у контент-менеджмент, блогінг чи «громадянський журналізм»). Вікіпедія, втім, зафіксувала на початок 2014 р. лише три варіанти редакторського фаху за родом діяльності: *редактор літературний*, *редактор художній*, *редактор фільмів*. Функціонально посаду редактора на цьому ресурсі поділено на дві спеціалізації: *редактора книжкового видавництва* і *більд-редактора*, а статусний концепт «головний редактор» лише заявлений як рубрика, зміст якої «ще не написано». Це викликає подив, якщо не гнів, тому що асортимент посадових інструкцій для запитів на працевлаштування, який можна знайти у мережі (на кадрових ресурсах та сайтах з рекрутингу), є іншим:

- *спеціалізація за функціоналом* – редактор-диктор новин радіо, редактор ТБ-програм, науковий редактор, літературний редактор, випусковий редактор, технічний редактор, контент-менеджер – редактор сайту, відповідальний редактор – копірайтер;

- *спеціалізація за керівною компетентністю і статусом* – головний редактор, заступник головного редактора, завідувач редакційно-видавничого відділу, молодший редактор, коректор.

Проаналізувавши нещодавні публікації на спеціалізованих медіапорталах, до цього списку можна ще додати *контрольного редактора*, який вичитує начисто матеріали за лінійним літературним редактором та видавничим коректором у випадку, якщо текст породжений методом *краудсорсингу* (віддалена робота групи медійників без укладення трудового договору

під контролем відповідального редактора проекту через мережу: переклад, рерайт, база даних тощо, а також *фактчекера* – редактора, який відповідає за коректність фактажу). *Гостьовий редактор* виконує нині радше менеджерські функції, веде базу гостей та експертів на ТБ і радіо, є не оптимізатором контенту, а продюсером стосунків «на позір» ефірної аудиторії [4].

Додаткові соціально-комунікаційні різновиди редакторської праці виникли протягом останніх місяців: це *інформаційний* та *арт-куратори*. Перший відповідає за «фільтрування контенту», відкидаючи інформаційний мотлох у спецресурсах даних, другий – аналог критика з розширеними менеджерськими повноваженнями, який опікується гуманітарними та природничо-науковими «матеріалами довгої хвилі» (їх нині витиснуто за зону медіаінформаційного виробництва як комерційно неперспективний «неформат») [5].

Наразі надзвичайно актуальними з огляду на мультимедійну специфіку медіасередовища є спеціальності *редактора блогу* та *редактора соціальних мереж* – ці кадрові позиції вже було зафіксовано, наприклад, в організаційних схемах конвергентної редакції «Кореспондент.нет» [6]. Цікаво, що остання з названих спеціалізацій майже нічим не нагадує вузькофункціональну посаду *модератора сайту*, який здійснює поточну цензуру на форумах та стежить за коректністю комунікаційної поведінки відвідувачів інтернет-ресурсів. Суто ж редакторські функції покладено, приміром, на *продюсера програм*, який згідно з доступними в мережі посадовими вимогами поєднав у собі функції контент-менеджера, *кореспондента*, літературного та випускового редакторів [7].

Технічний письменник (технопис) є універсальною редакторсько-перекладацькою спеціалізацією з ухилом у рерайтинг як творче переказування, причому переклад він здійснює як міжмовний, так і внутрішньомовний, коли потрібно донести актуальну інформацію до нефахової чи малопідготовленої аудиторії (інструкції до програмних продуктів, посібники з адаптації «...для чайників» тощо) [8]. Яскравим представником цієї вузької профілізації в редакторському фаху нині є випускник кафедри видавничої справи та редагування НТУУ «КПІ» Валерій Аксак, автор популярних посібників з комп'ютерної теорії і практики [9]. Що ж до професії «*рерайтер*», то вона, попри те, що є етично неоднозначною з точки зору охорони авторського права, зовсім не вимагає усталеної компетентності з редакторської оптимізації текстів: на цю кадрову позицію здебільшого добирають студентів-гуманітаріїв чи грамотних

«технарів», бо їх іще рано (чи недоцільно) допускати до друкарської коректури. Ще скромнішої компетентності – на рівні непоганого слуху, розвиненої уваги і грамотності при високій швидкості друкування – вимагають від *транскрибера* – розшифрувальника-упорядника аудіозаписів та інтерв'ю.

Натомість роботу *прес-секретаря* часто пропонують авторитетним редакторам або журналістам-репортерам з бездоганною репутацією, які мають значний організаційний досвід, а також неабияку базу особистих контактів. Інша справа, що на цій посаді можна безнадійно зіпсувати репутацію, тоді можливості повернутися у практичне редагування і журналістику вже не буде (О. Громницька, Г. Стеців-Герман, І. Ванникова). Натомість В'ячеславу Мойсееву вдалося не просто зберегти репутацію журналіста і редактора, будучи прес-секретарем О. Антонова. Він по суті заснував, обґрунтував і викладає вітчизняну версію *коректного піар-менеджменту* (без чорних, білих і рябих піарів), особливо при цьому наголошуючи на конфлікті інтересів між «стосунками з громадськістю» та журналістикою і редакторською справою (як між контррозвідкою та розвідкою, див. його підручники «Паблік рілейшнз» та «Журналістика і журналісти»).

Безумовно, сфера використання редакторських умінь розширюватиметься дедалі більше не лише на менеджмент-маркетинг медіасистем, а й на референтуру, аналітику/консалтинг і діловодство, юриспруденцію та логістику (*літературні агенти*). Як зауважує літагент Анастасія Лестер, її спеціалізація поділяється на два різновиди: *скаут* і власне *агент*. Скаут – це найманий працівник, такий собі «засланий козачок», що працює одразу на кілька видавництв, що не конкурують між собою. Його завдання – виявляти нових авторів чи прецедентно цікаві тексти, тобто читати багато видань і консультувати з цього приводу працедавців. Тим часом агент, читаючи стільки ж, як скаут, не обмежений жодними умовами, працює за гонорар як експерт, бо представляє й обстоює передовсім інтереси автора. Отже, його компетенція має поширюватися тепер на мережеві комунікації, де контент циркулює безоплатно, натомість автори зацікавлені в його монетизації [10].

З розвитком соціальних мереж виникла потреба в *координаторах медіапроектів* для різних громадянських ініціатив, які самоорганізуються на платформі Веб 2.0 («Свідомо», Карта лісових пожеж, Мережа допомоги постраждалим у Криму, Євромайдан SOS, Антипропаганда, Stop Fake.org тощо). І як виразнення загальної тенденції экс-редактор «Кореспондента» Ю. МакГаффі виставила ва-

кансію *мультимедіа-редактора* для порталу «Кореспондент.нет», зразків кваліфікаційного опису якої ще не існує, тож його потрібно скласти щоразу повторно, враховуючи потреби окремої редакції. Зазвичай з такої ситуації виходять, аналізуючи внутрішньоредакційні регламенти (стайлбук, догма, поради, книга стилю тощо) на предмет кваліфікаційних характеристик та компетенцій, що повинні бути притаманні редакторам лише цього конкретно ЗМК або мережевого медіапроекту.

Так само небагато можна ще сказати про новостворену позицію *SMM-менеджера*: за приблизною кваліфікаційною характеристикою це інтердисциплінарна спеціалізація, що виникла на перетині високих технологій, мережевих комунікацій, редакторської справи та організаційно-операційного менеджменту. Це універсальний фахівець, здатний якісно керувати людьми й процесами в межах певної соціальної платформи (скажімо, брэнда). Він зазвичай веде акаунти і групи в соцмережах, просуваючи в інтернеті певний проєкт. На хвилі «революції в соцмережах» працедавці, до того ж, почали шукати *відеоредакторів* та *редакторів інфографіки, спеціалістів з громадянської журналістики* (нетворкерів), *створювачів електронних книг* (E-Book Creator) [11].

Можна з певністю передбачити, що український Класифікатор професій ДК 003:2010 названі спеціалізації не фіксуватиме з огляду хоча б на швидкість, з якою Веб 2.0 трансформує інформаційний бізнес та видавничу галузь: ту професію, що місяць тому здавалася «крутою фішкою» і була затребувана як актуальний фах, через рік, імовірно, вже вважатимуть архівною версією. Спеціалізації Веб 2.0 блискучо змінюватимуть ринок праці, підкоряючись запитам швидкоплинної медіа- та технологічної практики, але триматимуться на високих позиціях у рейтингах зарплат хіба до появи ще більш спеціалізованих варіантів опцій обслуговування конвергентного середовища. Утім редакторів з-поміж нинішніх медійних фахівців виграно вирізняє іманентна адаптивність цієї професії (актуальні варіації посад з вебу: відповідальний редактор, медичний редактор, редактор-організатор). Як щоразу традиційний редактор пристосовується до унікальних параметрів тексту й графіки, працює з неповторною особистістю – автором, так само він здатен і має настанову «входити» в будь-який інший фах, виконуючи функції універсального медіатора, комунікатора та уопулярнювача, стати практичним психологом і методистом. Не є корисним для видавничої галузі хіба що сильний перегин редакторського фаху на бік рекламно-організаційних комунікацій, про що й поперед-

жає працевластувачів і самих редакторів генеральний директор «Інтерфаксу-Україна» О. Мартиненко [12].

Але наразі Класифікатор професій ДК 003:2010 пропонує українським фахівцям, що прагнуть кар'єрного успіху, порівняно консервативний перелік напрямів виробничої діяльності. Щодо редакторського та суміжних із ним фахів його вибірка має такий вигляд: *видавнича діяльність, видання книг, видання довідників і каталогів, видання газет/журналів, надання інформаційних послуг, оброблення даних, розміщення інформації на веб-вузлах і пов'язана з ними діяльність, діяльність інформаційних агентств, діяльність громадських/професійних організацій, діяльність профспілок, діяльність релігійних/політичних організацій, діяльність екстериторіальних організацій і органів.*

Абсолютно поза межами регламенту залишаються такі актуальні напрями технологізованої медіапрактики, як пошукові технології (пошукова оптимізація SEO), агрегація контенту, технології авторства (візуалізація наративів), сумісна робота в конвергентному середовищі і подібні інновації.

Утім медіадійсність під час інформаційного вибуху тепер вимагає від медійників не стільки керувати потоками даних, скільки фільтрувати їх від інформаційного бруду та сміття, які спричиняють медіаінфляцію – втрату довіри та уваги аудиторії до сенсу переданих через ЗМІ повідомлень. Тому *медіаконсультанти*, на замовлення відфільтровуючи з потоку даних лише актуальне і нове, значною мірою полегшують функціонерам прийняття рішень і економлять їхній час. Часу на перекваліфікацію, як завжди, у всіх обмаль, тому провідні фахівці з медіаграмотності підказують: нового спеціаліста для інформаційно-комунікаційної роботи слід орієнтувати на трохи інший стиль фахової поведінки уже в процесі його навчання. Професор Г. Дженкінс з Університету Південної Каліфорнії стверджує, що інтердисциплінарна медіаосвіта тепер повинна формувати у фахівців мережевої епохи 11 основних умінь: грати, володіти мовами, моделювати ситуації, візуалізувати, орієнтуватися в медіях, домовлятися, мислити колективно, класифікувати набуті знання, висловлювати судження, обстоювати авторські права, виконувати кілька завдань одночасно.

Та по-справжньому успішний медіадіяч нині мусить володіти головним умінням інформаційної доби: *розуміти, як саме соціальні інститути та практики впливають на поточне формування і функціонування медіаресурсів* [13]. Додамо, що ця компетенція є професійно визна-

чальною для будь-якого редактора «класичної» школи в її вітчизняному вияві.

Висновки. У сучасному «швидкому» світі потік даних уже ніколи не перерветься, тож професійною місією редактора ХХІ ст. варто визнати потребу готувати суспільство до нових ризиків та нових розширюваних можливостей використання медій як пересічного ресурсу, звичного у повсякденному спілкуванні. Адже звикання притлумлює критичність у сприйнятті інформації, захисний же механізм критики не дає втратити пильність, орієнтує у докільді, забезпечує адекватну оцінку подій, явищ і намірів. Тому редактора як носія сформованої у процесі професійної підготовки *превентивної критичності* можна вважати найкращою з кандидатур для досягнення й контролю гуманітарних балансів у швидкозмінній реальності медіапрактик. Його фаховий універсалізм дає змогу вчасно реагувати на поточні проблеми в ЗМК та соцмережах, а також адаптуватися до багатьох професійно-медійних потреб, про що свідчить огляд поданих у статті посадових варіацій редакторської професії. У межах своїх нових спеціалізацій творча природа редакторського фаху всіляко сприяє нині активному розвитку технологічних та організаційно-управлінських компетенцій редактора, його аналітично-експертних, педагогічних, кураторських навичок, а також навичок юридичного супроводу видавничих проєктів.

1. *Женченко М.* Новітні редакторські професії в умовах конвергенції та мультимедіатизації ЗМІ / М. Женченко // Наукові записки Інституту журналістики КНУ імені Тараса Шевченка. – 2012. – № 49. – С. 78–81.

2. *Бершидский Л.* Купить главного редактора [Електронний ресурс] / Л. Бершидский // Snob RU. – URL: <http://www.redactor.in.ua/personas/3474.html>.

3. *Дахно І. І.* Ділова кар'єра / І. І. Дахно. – К. : ЦУЛ, 2011. – 528 с.

4. *Гостевой редактор (Редактор по гостям)* [Електронний ресурс]. – URL: <http://www.profguide.ru/professions/guest-editor.html>.

5. *Штернберг Дж.* Будущее журналистики – за информационными кураторами [Електронний ресурс] / Дж. Штернберг // Mashable.com. – URL: <http://www.planetasmi.ru/component/blog/comments.html?pid=6568>.

6. *Ганжа Л.* Мак-Гаффи Юлия: «Объединение редакций у нас не пошло» [Електронний ресурс] / Л. Ганжа // Редакторский портал. – URL: <http://www.redactor.in.ua/personas/3289.html>.

7. *Продюсер програм.* Посадова інструкція [Електронний ресурс]. – URL: <http://www.work.ua/ua/documents/job-descriptions/journalists/312/>.

8. *Климентова О.* Творцы прогресса / О. Климентова // Работа и учёба. – 2005. – № 42. – С. 20–21.

9. Валерий Аксак : Персональный сайт [Электронный ресурс]. – URL: <http://www.aksak.kiev.ua/>.

10. Лестер А. Українські видавці – нафталин і провінція [Электронный ресурс] / А. Лестер // Життя. Українська правда. – URL: <http://life.pravda.com.ua/society/2012/02/16/95580/>.

11. 11 новых вакансий, которые появятся в СМИ в ближайшем будущем [Электронный ресурс] // Сетевой репортер. – URL: <http://setreporter.blogspot.com/2011/08/11.html>.

12. Мартыненко А. Их настоящее – это наше будущее [Электронный ресурс] / А. Мартыненко // Редакторский портал. – URL: <http://www.redactor.in.ua/personas/3569.html>.

13. Дженкинс Г. Від нової медіаграмотності до нової медіакомпетентності [Электронный ресурс] / Г. Дженкинс // Телекритика. – URL: <http://osvita.mediasapiens.ua/material/1578>.

Подано до редакції 15. 05. 2014 р.

Levchuk Olena. Editorial positions in conditions of information specialization.

The article outlines the current trends of publishing and editing professional specializations in conditions of network communication. It is generalized the problem of a lack of professionalism in publishing industry and it is showed newly formed competences that are required from the editors as versatile specialists on information and logistics services market. This article represents the global requirements for information workers, such as ability to solve problems and to communicate, actual competence of new information technologies and pedagogical knowledge. Such competences describe fully a modern profile of publishing and editing specialists in Ukraine. It is proposed the manner according to which the career paths of the modern editors will be shaped independently including their own professional reputations, selecting the specialized options that will make them more competitive in the global labor market.

Keywords: newly formed competences, development of professional specialty, contemporary editorial staff.

Левчук Е. Н. Редакторские должности в условиях информационной специализации.

В статье обозначены актуальные тренды развития профессиональных специализаций издательского дела и редактирования в условиях сетевой коммуникации. Обобщены проблемы депрофессионализации издательской отрасли и показаны новообразующиеся компетенции, которые требуются от редакторов. Определены такие всемирные требования к работникам информационной отрасли, как способность самостоятельно решать проблемы, умение общаться, практическое использование новых информационных технологий и педагогические знания, которые полностью соответствуют принятому в Украине профилю подготовки специалиста по издательскому делу и редактированию. Предлагается, каким образом и в соответствии с какими карьерными траекториями новые редакторы будут самостоятельно формировать собственные профессиональные реноме, отбирая специализированные опции, повышающие их конкурентоспособность на глобальном рынке труда.

Ключевые слова: новообразующиеся компетенции, развитие специалитета, современный редакторский персонал.

